

Sačuvajmo Starčevo za potomke

Pravi gorostas velikog srca, poštenjem i iskrenošću, već sada je ostavio pečat u novoj istoriji Starčeva. Nekada je bio predsednik lovačkog društva, a nakon petooktobarskih promena ostaće upamćen kao teško dostižan rekorder - trostruki "selonačelnik". U to vreme mesto je zablistalo u pravom smislu te reči: radovi su se nizali jedan za drugim, a on je, iako mu za to nije sledovao ni jedan jedini dinar, za sve to garantovao potpisom i obrazom. Nebrojani nadležni organi nikad mu nisu našli zamerku, a građani mu uzvraćali podrškom na izborima. Iz navedenog se jasno može razlučiti da je ekskluzivni gost prepoznatljive rubrike tekućeg broja najstarijeg vojvođanskog seoskog glasila - Živa Đurišić, dugogodišnji radnik "Petrohemije" i trostruki predsednik Skupštine MZ Starčevo.

Živa Đurišić, od majke Smilje i oca Nikole, rođen je 1. aprila 1956. godine u Starčevu, baš, u porodičnoj kući u Ulici JNA broj 116, i otada sve vreme živi na istoj adresi. Ima stariju sestru Ivanku, a oženjen s Jasminom (devojačko, Filipović) već punih 35 godina. Od kćeri Ivane i Slavice, dobio je petoro unučadi. Najpre je završio OŠ "Vuk St. Karadžić", a potom i srednju Školu učenika u privredi, za mašinbravara u Pančevu. Godine 1977. zaposlio u "Utvi", gde je radio nešto više od godinu dana, zatim je oko pet i po godina proveo u "Tesli", a naposletku, preko tri decenije u "Petrohemiji", gde će, gotovo sigurno, dočekati i penziju za tri godine. Jedan je od osnivača Demokratske stranke u Starčevu 1993. godine i otada je predsednik Mesnog odbora ove partije. Tri godine kasnije izabran je za člana Saveta Mesne zajednice, a 2000. godine postavljen je i za predesednika tog tela, što ostaje do 2012, kada je izabran na mesto predsednika Izvršnog odbora. Kao mlad bio predsednik lovačkog društva u trajanju od šest godina. Nekada se s ocem bavio obradom zemlje, a poseduje dvanaest lanaca koje daje u zakup. Nešto između hobija i porodičnog biznisa predstavlja mu zajednički rad sa ženom i ćerkom u plastenicima.

Kako je odrastao mali Živa?

- Rođen sam u porodičnoj kući u Velikom sokaku. Detinjstvo mi je bilo pomalo teško, ali ipak prelepo. Živeli smo od poljoprivrede i od malena sam počeo da pomažem dedi i babi, posebno oko održavanja stoke. Pored ostalih živuljki, držali smo i tri konja, a svinje su svakodnevno odlazile u polje, čime smo se mi, deca najviše zanimali. Kao i svaki mališan bio sam relativno nestašan, a društvo su, mahom, činili vršnjaci, kojih je u krugu od sto metara bilo čak šestoro, većina iz familije Đurišić. Najviše vremena provodio sam s rođacima Stevom Štrikerom, Savom i Jovicom, kao i Zoranom Madićem i Mićom Živkovićem, zvanim Vrabac. Nije bilo nikakvih igračaka, čak ni lopte, pa smo morali da ih pravimo i od svinjskih bešika. Igrali smo i klikera, crepova ili žmurki, a sakupljali smo se ispred jedine sijalice u ulici, pa su se komšije ljutile kad galamimo. Kao i sva deca, išli smo u "krađu" voća, što smo radili, čak, i u svojim voćnjacima, zato što nam roditelji nisu dozvoljavali da jedemo koliko nam se prohte. Nije bilo asfalta, skakutali smo po barama, a kad zaleđi, sami smo pravili sličuge od žica. Ne treba ni da napominjem da su nam, kad propadnemo u vodu, sledovale batine. Naša ulica je oduvek važila

za veoma religioznu, obeležavani su svi praznici, slave, a za badnje veče svaka kapija je bila širom otvorena.

Škola, mladost...

- Niže razrede sam pohađao u "donjoj" školi, na uglu ulica JNA i Lenjinove. Najpre me je učio Mile Filipović, a kada je on ubrzo postao direktor škole, zamenio ga je Srba Branković. Pamtim i anegdotu iz tog vremena: jednom prilikom, pokušao sam da bacam kamena s ramena, ali sam ga namerno ispustio iza sebe i nehotice razbio glavu drugaru. U ono vreme batine su bile, ne dozvoljeno, već obavezno i poželjno pedagoško sredstvo, pa sam zbog tog nestašluka jako dobro upamtio učitelja Srbu. Za razliku od današnjih đaka, nisam smeo ni da pomislim da se žalim roditeljima, jer bih dobio "duplu porciju". Ipak, bilo nam je lepo u "donjoj" školi, bili smo složniji, a posebno smo uživali u igri u velikom dvorištu i u šetnjama po ritu. Jedini predmet koji sam voleo je matematika, dok sam za ostalo bio relativno nezainteresovan, iako sam nekako prolazio. U višim razredima su nas preuzeli nastavnici, a po strogoći mi je ostao upamćen nastavnik biologije Nemanja Dragoš. S druge strane, bio je izuzetno pravedan i nikoga nije favorizovao, što sam shvatio tek kasnije. Razredna mi je bila Višnja Gaćeša, prava lepotica, za čiju naklonost su se borili mnogi nastavnici. Pera Dragojerac je, takođe, bio strog, i mnogi ga sećaju po tome što nas je kažnjavao međusobnim šamaranjem?! Kad je matematika u pitanju, imao sam problem s nastavnicom Verom, koje je pošto-poto htela da me pošalje na takmičenje, što sam ja uporno odbijao. Ali ona je toliko urgirala kod roditelja, da sam na kraju popustio i bio najbolje plasiran od svih Starčevaca. Krajem godine odlazili smo na sedmodnevno logorovanje na Vršačkom bregu. I odatle imam lepu anegdotu: prve noći trebalo je da spavam sam i u jednoj izdvojenoj prostoriji, a drugari su se spremali da me uplaše. U međuvremenu, nastavnik Dragoš je uvideo da ne bi trebalo da tamo budem sam, pa je zauzeo moje mesto. Pomenuti lakrdijaši nisu znali za tu promenu i počeli su da ga golicaju, misleći da sam to ja. Kada su shvatili, skamenili su se, a sutradan smo svi zajedno "umirali" od smeha.

Mladost...

- Prvu godinu Škole učenika u privredi završio sam u zgradi koja se nalazila s one strane nadvožnjaka, a potom smo prešli u sadašnje prostorije škole "Boris Kidrič". U to vreme uhvatilo me je "mladalačko ludilo", pa sam ne razmišljajući, hteo da napustim školovanje. Tako sam već na polugodištu, izuzev iz matematike i srodnih predmeta iz kojih sam imao petice i četvorke, iz ostalih naređao sve same jedinice. Da me ne bi izbacili, ispisao sam se iz škole. Ceo januar i februar sam preležao, ali je uživancija kratko trajala, jer me je otac s proleća svakodnevno vodio na njivu. Na moje čuđenje nije me terao da radim, već samo da posmatram kako se on muči. To me je ubilo u pojam, pa sam namrzao i pomisao da obrađujem zemlju. Međutim, kada je počelo kopanje, kao i drugi fizički radovi, upregao me je od sumraka do svitanja i time načisto dotukao. Nisam morao da čekam da me u septembru pita da li ću u školu ili na zemlju, sam se upisao i bez većih problema završio.

Vojska, mladost...

- Nakon toga, otišao sam u vojsku, koju sam služio u Splitu. Zadocnio sam čitava dva dana, jer me je tamo sačekao brat od strica s kojim sam bančio dan i noć, te me je već od starta kapetan uzeo na zub. Stvari su se vremenom ispeglale, bio sam u vojnoj policiji, pa u sam svakog dana uživao lepotama dalmatinskog grada. Inače, već sa 19 godina od oca sam dobio novog "stojadina". A, kada si tako mlad, pa još imaš auto, što je tada bila prava retkost - ceo

svet je tvoj. Društvo mi je najčešće činio, pored već pomenutog Save Đurišića, i kum Jova Kalenderac. Jurcali smo na sve strane - od okolnih mesta, pa sve do Zrenjanina, Stare i Nove Pazove, Indije, Ibarske magistrale... Što se Starčeva tiče, najpopulariniji su bili Diskoteka, "Opatija" i posebno - "Orač", koji je bio prava meka i to, pre svega, zahvaljujući čika Peri Višnjiću i konobaru Koletu, koji je držao sve pod kontrolom. To mesto je duže radilo, pa nam je bilo luka posle svakog povratka s raznih avantura. Posebna priča su bila sesoke slave. Otvarali smo i zatvarali šatore i zorom prelazili na prikolice kako bi se "sankali" po ceo dan. Jednom rečju, to je bilo zlatano doba, bilo je para, a kafane su glavna zabava i sve su bile naše! Može se reći da je tada život bio na vrhuncu - bogato, veselo i, što je najbitnije, bezbedno! Kada sam se 1979. godine oženio Jasminom, dobio decu i postao domaćin, došlo je, ipak, do redukcije provoda, iako je ljubav prema druženju ostala, pa je, recimo, nezaobilazno da svakog 8. avgusta dočekujemo "Panteleju"...

Posao...

- Po povratku iz vojske, prijavio sam se na biro, ali nije bilo posla pa sam se privremeno vratio poljoprivredi. Ipak, 1. avgusta 1977. počeo sam da radim u "Utvi" kao bravar, gde sam pravio aluminijumske prozore. Uglavnom smo odlazili na terene - Ilijaš, Karaburma, Kanjiža... Nakon godinu i tri meseca usledio je prelazak u "Teslu", na proizvodnju sijalica. Uopšte nije bilo lako proći stroge kriterijume, jer je interesovanje bilo veliko. Sve se radilo ručno, a o atmosferi najbolje govori to da je od dvesta dvadeset radnika u mom pogonu - bilo dvesta žena. Posle pet godina i četiri meseca odlučio sam da pređem u "Petrohemiju", odnosno u bivšu "Petroopremu", gde sam radio kao mašinbravar. U početku mi je bilo mnogo napornije, ali kada sam shvatio da je plata nekoliko puta veća, nije mi padalo da se vraćam nazad, bez obzira što su me zvali. Kasnije, kada sam prešao na pumpe i posao je bio lakši, a posebno kada sam postao auto-dizaličar, što traje već dvadeset godina u kontinuitetu.

Mesna zajednica...

- U politiku sam upao sasvim slučajno, na nagovor mog kuma. Demokratska stranka tada nije bila jaka, ali sam se zbog neprihvatanja Miloševićeve politike, ipak, učlanio. U početku nas je bilo šestoro i gotovo da se nismo sastajali sve do 1996. godine, kada je oformljena Koalicija "Zajedno". Izašli smo na mesne izbore i za dlaku pobedili socijaliste. Tada ništa nije bilo nimalo lako, ostavljeni su nam silni dugovi. Kud god smo krenuli, udarili smo glavom u zid. Međutim, pravi preokret dogodio se istorijske 2000. godine. Nakon neuspešnih pregovora sa dotadašnjim partnerima, Srpskim pokretom obnove, izašli smo na izbore sami a naših demokrata je prošlo osam, a njihovih "čak" nijedan. Ubrzo su nam se pridružila još dvojica, pa smo imali skladnu većinu. Postao sam predsednik Skupštine i to nastavio da obavljam u naredna dva mandata. Teško je i nabrojati šta je sve potom urađeno - od asfaltiranja, preko stadiona i trga, do kanalizacije koje će uskoro biti završena. Moram da naglasim da je angažman u Mesnoj zajednici volonterski, ali sam ja lično uvek u to išao srcem i jedina staisfakcija mi je bila to što su građani zadovoljni. Na tome moram prevashodno da zahvalim složnoj ekipi čiju su okosnicu činili Peca Andrejić, Aca Dimitrić, Jova Bajer, Mile Antonijević, Jova Perovanović, doktor Sokolović, Đurica Venjac, pokojni Dušan Korolija... Nažalost, sada je na delu potpuna centralizacija, pa je Mesna zajednica obezvlašćena i svedena na nivo skupštine stanara...

Starčevo, danas?

- Infrastruktura u Starčevu je sredena gotovo u potpunosti. U poslednje vreme, malo me

Živa Đurišić, naš sugrađanin

Napisao Jordan Filipović
nedelja, 03 avgust 2014 13:52

nervira što mnogi sugrađani prave divlje deponije, iako se smeće iznosi svake nedelje.

Tako govori ovaj svestrani Starčevac i ujedno sugrađanima poručuje:

- Svako treba da doprinos u očuvanju izgleda svog mesta i kako bismo ga potomcima ostavili u što lepšem izdanju.